

ת"פ 3057/13 - מדינת ישראל נגד ד' (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

27 מרץ 2014

ת"פ 3057-13 מדינת ישראל נ' ד'(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אייל זיכרמן

נגד

ד' (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד הראל ירון

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן ב-5 עבירות של התפרצות לדירת מגורים, כניסה למקום מגורים, 6 עבירות של גניבה ו-3 עבירות של הסגת גבול.

על פי המתואר באישום הראשון התפרץ הנאשם בשעות הבוקר לדירתו של המתלונן בכך שטיפס לקומה השנייה בבניין דירות בדימונה, פתח את החלון ונכנס פנימה. במעמד זה גנב הנאשם מחשב נייד, מכונת גילוח, פלטת קירור למחשב ומכשירי טלפונים ניידים. על פי המתואר באישום השני ביום 16.7.13, בשעות הבוקר, הסיג הנאשם גבול למחסן סחורה. במעמד זה נטל ארגזי שתייה קלה וחריפה וכן ארגז של גלוני אקונומיקה. על פי המתואר באישום השלישי התפרץ הנאשם לדירה נוספת "בכך שטיפס לגג הבניין, ירד דרך פיר הצינורות עד לחלון השירותים שבדירה, קרע את רשת החלון" ונכנס פנימה לדירה. במעמד זה נטל 100 קופסאות טונה, שקיות ממתקים וקפה וכן תיק גב. על פי המתואר באישום הרביעי התפרץ הנאשם בשעה 6:40 לדירה נוספת בכך שטיפס על כבלי בזק ונכנס לדירה דרך החלון. במעמד זה, נטל מהדירה סך של 370 ₪ ומצלמה דיגיטלית.

על פי המתואר באישום החמישי התפרץ הנאשם לדירה נוספת, שוב באותה שיטה של טיפוס על כבלי חשמל. הואיל ובדירה זו לא מצא הנאשם שלל בעל ערך עזב את הדירה. על פי המתואר באישום השישי עבד הנאשם בניקיון בביתו של המתלונן. זה נכנס לדירת המתלונן ללא רשות ונטל מהמחסן כרטיס זיכרון דיגיטלי ומקדחה. על פי המתואר באישום השביעי לאחר שהבחין הנאשם שהמתלוננת יוצאת מביתה עם כלבה נכנס פנימה לדירתה אשר הייתה סגורה אך לא נעולה. במעמד זה נטל סך של 800 ₪. על פי המתואר באישום השמיני נכנס הנאשם לחצר על ידי כך שקפץ מעל החומה. במעשים אלו הסיג הנאשם גבול שלא כדין. על פי המתואר באישום התשיעי הסיג הנאשם גבול למחסן סחורה. יצוין כי את המעשים המתוארים באישומים 1, 2, ו-4 ביצע הנאשם לצורך מימון רכישת סמים.

על פי האמור בהסדר הטיעון, בטרם נשמעו הטיעונים לעונש נשלח הנאשם לקבלת תסקיר כאשר כל צד חופשי בטיעוניו לעונש.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן עולה כי המדובר בנאשם כבן 36, רווק, אשר בטרם מעצרו התגורר בבית אימו בעיר __. הנאשם מסר כי הינו אב לילד בן 12, המתגורר עם אמו ואין לו כל קשר עמו. אשר למשפחתו הגרעינית - מצוין כי אביו נפטר לפני כ-14 שנים ממנת יתר ואמו סובלת מבעיות נפשיות. לנאשם עוד ארבעה אחים נוספים אשר שניים מתוכם נמסרו לאימוץ והוא עם אחיו הוצאו ממשמורת ההורים עקב הזנחה ואלימות קשה. אלו גדלו בפנימיות בשילוב עם סבתו.

הנאשם מסר כי סיים 12 שנות לימוד. עוד מסר כי בגיל 17 עבר תאונת דרכים אשר בעקבותיה קובעו פלטינות בגולגולות. כמו כן, לאחר התאונה החל לסבול מכאבי ראש, קשיי שינה וכן קשיים בזיכרון. נוכח מצבו הרפואי לא גויס לצה"ל ולפיכך החל לעבוד בעבודות מזדמנות. עוד מסר הנאשם כי בעקבות התאונה החל להשתמש בחומרים משני תודעה אשר הקלו עם מכאוביו. לצריכת הסמים הוסיף הנאשם גם צריכת אלכוהול אשר לדבריו משכיחים לו את המצב בו נתון.

ביחס לעבירות בתיק זה- הודה בביצוען ומסר כי ביצע אותן לצורך מימון מנת הסם. כמו כן, ציין כי נהג לגנוב כספים מאחותו אשר התגוררה גם היא בבית אמו ועל רקע התנהגות זו הוצא מהדירה והח לגור במקלט במשך כשבועיים.

אשר לטיפול בהתמכרותו לסמים- מסר הנאשם כי במעצרו האחרון התנקה עצמאית. וגם במעצר הנוכחי אינו משתמש במתדון אלא נוטל כדורי שינה בלבד. לדבריו, אינו זקוק לתוכנית גמילה הואיל ויכול לעשות זאת באופן עצמאי. שירות המבחן מציין כי מתיקו עולה כי בשנת 2003 שולב בטיפול בתחום הסמים, ללא הצלחה. כמו כן, בשנת 2006 נבדק על ידי הפסיכיאטר המחוזי וכן על ידי הוועדה לבחינת פיגור שכלי ובשניהם נמצא כשיר אך עם בעיית התגלות חברתית המקשה עליו לקיים אורח חיים נורמטיבי.

שירות המבחן מציין כי הפגישה עמו בכלא התאפיינה בהתנהגות אלימה ואימפולסיבית. כך מתואר כי לאחר שהבין כי קיימת אפשרות שלא תינתן לו באפשרות לצאת לגמילה החל להתפרץ בצעקות והתקשה להירגע. רק לאחר שיצא המשיך בשיחה בה הביע רצון לצאת לקהילה.

התרשמות שירות המבחן כי הלה בעל יכולות קוגניטיביות נמוכות, אשר גדל בעזובה רגשית וחומרית וללא דמויות סמכותיות ומכילות ואף נחשף לאורח חיים שולי בעקבות התמכרותו של אביו לסמים. נוכח כך שניהל במשך שנים ארוכות אורח חיים שולי אשר כלל שימוש בסמים מתקשה לקבל גבולות חיצוניים ואף מגמישם בהתאם לצרכיו.

בסופם של הדברים שירות המבחן לא בהמלצה טיפולית הואיל וזה אינו בשל לעמוד בתהליך אינטנסיבי. זאת ועוד, נוכח דפוסי אישיותו, נוכח תחלואתו הכפולה בסמים ואלכוהול וכן נוכח הקושי בקבלת אחריות על מעשיו- העריך שירות

המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עבריינית. בשל כל אלה, לא הומלץ על הארכת המאסר המותנה אשר עומד ותלוי נגדו.

טענות הצדדים:

בדיון שנערך בפניי ביום 6.3.14 הפנה ב"כ המאשימה הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם, הזכות לקניין, הזכות לפרטיות וכן הזכות לביטחון אישי. לדבריו, בקביעת המתחם יש לקחת מעבר לנזק הרכושי גם את הנזק הפוטנציאלי הטמון במעשי הנאשם. ביחס לאישומים 1, 3, 4 עד 7 - עתר למתחם ענישה הנע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל. ביחס לאישומים 2, 8 ו-9 עתר למתחם הנע בין מספר חודשים בודדים ועד 12 חודשי מאסר. עוד הפנה לעברו הפלילי המכביד. נוכח האמור בתסקיר ובפרט ביחס לאמור בנוגע לרמת הסיכון הנשקפת מנאשם זה, נוכח הרתעת הרבים, נוכח עברו הפלילי - עתר לעונש שלא יפחת מ-6 שנות מאסר בפועל, כולל הפעלת המאסר המותנה אשר עומד ותלוי נגדו, באופן מצטבר. בנוסף עתר להטלת מאסר מותנה, פיצוי למתלוננים וכן קנס כספי.

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. ביחס להודאתו ציין כי הנאשם הודה אף מעבר לעבירות שיוחסו לו תחילה ויש בכך כדי ללמד על רצונו להותיר את העולם העברייני מאחוריו ולשוב לדרך הישר. עוד הפנה לנסיבות חייו הקשות של הנאשם וזאת כפי שעולה מהתסקיר שהוגש בעניינו. לדבריו, הנאשם מעוניין להשתלב בהליך גמילה ולכלל אורך התיק הביע נחרצות את רצונו בכך. זה סבור כי בנסיבות תיק זה רף הענישה נע בין מאסר בפועל אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל. כל צד הציג פסיקה לתמוך בטיעונו.

ריבוי עבירות

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בענייננו, הגם שחלק מן ההתפרצויות מבוצעות בסמיכות זמנים מצאתי כי יש לראות בכל אחת מהן כאירוע נפרד אשר בגינו יקבע מתחם ענישה נפרד. המדובר במתלוננים שונים, זירות שונות, עובר לכל אישום ערך הנאשם את שיקולי "עלות תועלת", יכול היה להימנע לחזור על מעשיו ובכל זאת שב ופגע במתלוננים וברכושם.

מתחם הענישה ההולם

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירות בכגון דא פגע הנאשם בערכים החברתיים של ביטחון הציבור, הזכות לפרטיות וכן הזכות לקניין. מלבד הפגיעה בשגרת החיים והנזק ברכוש אשר קיימים בכל העבירות בכגון דא, בעבירת התפרצות לבית מגורים, קיים גם סיכון אינהרנטי להתדרדרות האירוע לפגיעה פיזית בחיי אדם.

על הצורך בענישה מחמירה בעבירת ההתפרצות לבית מגורים אפנה לרע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל (17.4.2011):

"עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, יגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר".

עוד אפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט ס' גובראן ברע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (6.1.09):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

ראו גם רע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל (17.4.2011); רע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (6.1.09); ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה (31.12.08); רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08); עפ"ג 55598-02-13 מדינת ישראל נ' אדרי (19.5.13); בש"פ 54/10 מסארוה נ' מדינת ישראל (8.1.13) אשר על אף שהדברים שם נאמרו במסגרת הליך מעצר, רלוונטיים הם אף לסוגיית הענישה בכללותה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ההתפרצות לדירה:

במסגרת רע"פ 4352/13 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.13) - נדחתה בקשת רשות ערעור מטעם נאשם אשר נידון ל-24 חודשי מאסר בגין התפרצות בודדת לדירת מגורים (סה"כ במצטבר למאסרים המותנים נידון ל-3.5 שנות מאסר). בית משפט השלום ציין כי נוכח עברו הפלילי של הנאשם גזר את העונש ברף העליון של העבירות בכגון דא;

במסגרת רע"פ 509/11 אבו עדיה נ' מדינת ישראל (8.1.12) אושרר גזר דין שבו נדון הנאשם ל-12 חודשי מאסר בפועל ובצירוף המאסרים המותנים 18 חודשים, בגין עבירות של התפרצות למגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה והפרת הוראה חוקית;

במסגרת רע"פ 3228/12 א' יבגני וסילנקו נ' מדינת ישראל (29.4.12) - נדחתה בקשת רשות ערעור לעניין חומרת העונש לפיו הוטלו על הנאשם שנתיים מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה בגין עבירת התפרצות למגורים וגניבה.

במסגרת רע"פ 2037/08 משיח באזוב נ' מדינת ישראל (27.10.11) - נדחתה בקשת רשות ערעור לעניין חומרת העונש לפיו הוטלו על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת התפרצות למגורים;

במסגרת ת"פ 9106-0513 מדינת ישראל נ' אבו זגילה (1.12.13) - קבע מותב זה כי מתחם הענישה בגין עבירות התפרצות לדירה וגניבה נע בין 12-20 חודשי מאסר;

אשר למדיניות הנוהגת בעבירות הכניסה לבית מגורים וגניבה-

במסגרת ע"פ 27618-06-12 **שלום נ' מדינת ישראל** (26.11.12) - התקבל ערעור מטעם הנאשם על חומרת העונש ולפיכך עונשו הופחת מ-14 חודשי מאסר בפועל ל-10 חודשים וזאת בגין עבירה יחידה של כניסה לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה. יצוין כי עיקר התערבות ערכאת הערעור נסובה סביב פציעתו של הנאשם במהלך ביצוע העבירה.

במסגרת ת"פ 13595-08-10 **מדינת ישראל נ' גבריאלי משאלי** (14.7.11) - בגין עבירות של כניסה לדירת מגורים וכן גניבה, נידון הנאשם, בין היתר, ל-6 חודשי מאסר מתוכם 3 חודשים בחופף למאסר אותו מרצה ו-3 במצטבר (בסה"כ הוטל 4 חודשי מאסר הואיל והופעל חודש במצטבר מהמאסר המותנה שהוטל בתיקו הקודם).

במסגרת ת"פ 19779-08-10 **מדינת ישראל נ' אלברט מנשירוב** (30.1.11) - נדון הנאשם ל-8 חודשי מאסר בפועל בגין 3 עבירות של גניבה ועבירה אחת של כניסה לדירת מגורים.

במסגרת ת"פ 5111/05 **מדינת ישראל נ' מתו אליהו** (19.12.07) - בגין עבירת כניסה לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה וכן גניבה - הוארכו 12 חודשי המאסר שהיו תלויים ועומדים לנאשם מתיקו הקודם בשלושה חודשים נוספים. ככל שהדבר נוגע לעבירה של הסגת גבול הרי שהפסיקה נעה בין מאסר מותנה וקנס לבין עונשי מאסר בפועל קצרים למס' חודשים:

מידת הפגיעה בערכים המוגנים המפורטים לעיל הינה **משמעותית ונכבדה**. המדובר במי שפעם אחר פעם נכנס לדירות פרטיות בין היתר בשעות הלילה, כאשר ישנה אפשרות להתקלות במי מדיירי הבית על כל המשתמע מכך.

חרף התמכרותו רבת השנים של הנאשם לסמים, וחרף היותו אדם דל, וכך גם חרף (או שיתכן בזכות) ממידיו הצנומים, אין הדבר מונע ממנו לנהוג כפורץ מיומן בעל תעוזה, שלא לומר, כ"חתול רחוב", המטפס, מזנק ומשתחל אל הדירות שאת תוכן זה בוזז.

באישום הראשון הנאשם מטפס אל הקומה השנייה, באישום השלישי הנאשם מטפס לגג הבניין ומשם דרך פיר הצינורות יורד לחלון השירותים, קורע את רשת החלון ודרכו נכנס פנימה. באישום הרביעי הנאשם מטפס דרך כבלים של בזק אל תוך הדירה. באישום החמישי הנאשם מטפס, תוך סיכון עצמי, על כבלי החשמל על לחלון בקומה השלישית, שדרכו נכנס פנימה. מעשים אלו, מעבר לתעוזה הגלומה בהם, מעמידים גם את הנאשם בסכנה ומידת הפגיעה בביטחון הדיירים ברורה ומוחשית. בחלקם של המקרים כאמור, גם דיירים, הנמצאים בקומות גבוהות מוצאים כי יש צורך בהתקנת סוגרים וכי מיקום דירתם אינו מעניק להם חסינות מפני הנאשם ודומיו.

בכל אחד מהמקרים הנאשם נוטל רכוש רב ומכל הבא ליד. כך באישום הראשון, מדובר על מחשב נייד, מכונת גילוח, טלפונים ניידים, פלטת קירור למחשב. באישום השני הנאשם יוצא עם כמות גדולה של ארגזי שתייה, לרבות ארגז בקבוק וודקה, ארגז בקבוקי קוניאק, ארגזי שתייה מסוג XL וכן ארגז בקבוקי אקונומיקה. בהתנהלות זו יש בו כדי לבדל מאותו נרקומן אשר לעיתים שובר זכוכית ולוקח עימו פריט אחד ובורח מהמקום.

באישום השלישי הנאשם נוטל 100 קופסאות טונה, שקיות אוכל, קפה ותיק גב. באישומים הרביעי, השישי והשביעי, נוטל הנאשם כסף במזומן, מקדחה, מצלמה דיגיטלית, כרטיס זיכרון דיגיטלי ועוד. גם אם אין המדובר ברכוש המגיע לסכומי כסף גבוהים במיוחד, מדובר בנזק לא מבוטל.

הנאשם פועל לבדו, אולם מעשיו מתוכננים ודורשים מחשבה תחילה טרם ביצוע. ביתר שאת, ביהמ"ש מפנה לאישום השני, שם הנאשם נכנס למחסן באמצעות מפתח שנגנב מבעוד מועד מבית עסק המתלונן, ואילו באישום השביעי, הנאשם מתפרץ לדירה לאחר שהבחין כי בעלת הדירה יוצאת יחד עם כלבה לטיול, ניצל שעת הכושר ונכנס לדלת שהייתה סגורה אך לא נעולה. עוד ראה אישום תשיעי, שם הנאשם מסיג גבול למחסן סחורה, גם כן באמצעות מפתח אותו קיבל מאחר שזהותו אינה ידועה.

אלה כאלה, שוב מובילים למסקנה כי הנאשם הינו מתפרץ רכוש סידרתי מיומן, אשר סיגל לעצמו יכולות ודפוסי התנהלות עבריינים מושרשים המאפשרים לו ביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

אשר לאישום השישי - כאמור, מדובר בכניסה לדירת מגורים שלא בדרך אלימה ולא על דרך טיפוס. יחד עם זאת, ביהמ"ש מוצא חומרה בנסיבות אישום זה, שכן הנאשם נכנס לדירה בה עבד בניקיון, תוך ניצול הגישה שקיבל באופן חוקי מבעל הדירה. חזקה על הנאשם כי זה מודע לכך העסקתו כדוגמת נאשמים אחרים, בעלי עבר פלילי, אינה דבר של מה בכך. הנאשם מועל באמון שניתן בו מבעל הדירה, וכאמור גונב רכוש ממחסנו. יש להניח כי אותו מתלונן ישקול פעם נוספת האם יעסיק אנשים כדוגמת הנאשם בעבודות ניקיון או בכלל. בהקשר לכך, וכחזוק להעדר הפנמה של הפסול המוסרי אצל הנאשם, ניתן למצוא באמור בתסקיר אשר מציין כי הנאשם גם לא בחל בגניבה מאחותו, אשר ביקשה לסייע לו ונתנה לו להתגורר בביתה.

כפי העולה מהתסקיר הנאשם מבצע את המעשים לצורך מימון מנת הסם ולא לשם צבירת הון אישי. מיותר לציין כי לקורבנות העבירה, אין זה משנה האם רכושם נבזז בשל מימון סם או נהנתנות. הנאשם אשר סובל שנים רבות מהתמכרות לסמים ואלכוהול, שיעבד את רכוש הציבור כחלק מאותה התמכרות. הנאשם אינו יכול מרבית חייו הבוגרים להסתתר מאותה התמכרות וממילא לא ניתן לדבר על הליך שיקומי שזה עבר מאז נעצר שיקהה את החומרה המובנית בביצוע המעשים על רקע מימון צריכת סם.

בבחינת מכלול מעשיו, לא ניתן להתעלם מהפגיעה המצטברת בביטחון הדיירים ותושבי השכונה בה פעל הנאשם, אשר מגלים חדשות לבקרים כי ביתם נפרץ באופן נועז. כך גם יש לא מעט ציניות כאשר הנאשם בוחר לפוגע דווקא בתושבי השכונה בה הוא בעצמו מתגורר (אשר ייתכן שגם הם אינם שופעים ממון).

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות, הנני קובע כי מתחם הענישה ההולם בגין האישומים הראשון, השלישי, הרביעי (התפרצות לדירה וגניבה תוך כדי טיפוס או ירידה על עמודים וכבלי חשמל וטלפון) נע בין 14-30 חודשי מאסר בפועל. בגין האישום החמישי (התפרצות לדירה תוך טיפוס על כבלי חשמל ללא גניבה) נע בין 14-24 חודשי מאסר בפועל.

מתחם הענישה ההולם בגין האישום השישי, נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל (כניסה לדירה בה עבד בניקיון). מתחם הענישה ההולם בגין האישום השביעי נע בין 9-18 חודשי מאסר בפועל (כניסה לדלת סגורה אך לא נעולה). מתחם הענישה ההולם בגין האישום השני נע בין 9-20 חודשי מאסר בפועל (התפרצות לבית עסק באמצעות מפתח שהושג מבעוד מועד). מתחם העונש ההולם באישום התשיעי נע בין מס' חודשים שירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל (הסגת גבול תוך הצטיידות מבעוד מועד ממפתח שקיבל מאחר).

גזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים:

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, מצאתי לקולא ליתן ביטוי לשלושה פרמטרים עיקריים. הראשון והעיקרי עניינו הודאתו של הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. הודאה זו מקבלת משנה תוקף על רקע ריבוי האישומים ויש בה משום נטילת אחריות והבעת חרטה. נתון שני, אף הוא בהקשר לאותה הודאה, נוגע לכך שעל פי הנתען הנאשם בחר להודות כבר בחקירתו במשטרה, ואף סיפר וסיפק נתונים ביחס לאישומים שלא היו לגביהן די ראיות להגשת כתבי אישום. מעבר לכך, לא ניתן להתעלם מנסיבות חייו הקשות של הנאשם, כפי המפורט בתסקיר, אולם משקלן של אלה יהיה מועט שכן הנאשם הינו אדם בוגר, חלפו שנים רבות מאז הטרומות אותן חווה בילדותו וכך גם משקלן של נסיבות חיים קשות ככל שתהיינה נשחק ככל שהנאשם צובר לחובתו הרשעות פליליות.

מנגד, כנתון בולט לחומרה, ביהמ"ש נותן דעתו לגיליון הרשעותיו המכביד של הנאשם. לנאשם 13 הרשעות קודמות במגוון רב של עבירות, החל מעבירות סמים, מין, אלימות, וכך גם עבירות רכוש. הנאשם ריצה עונשי מאסר, חלקם ממושכים, שלא היה בהם כדי להרתיעו.

לא אפרט את מלוא עברו הפלילי, אולם אציין כי בשנת 2006 נגזרה על הנאשם שנת מאסר בגין עבירות סמים ואיומים, שנת 2010 נגזרו על הנאשם שנה וחצי מאסר בפועל בגין עבירות מין, בשנת 2011 נגזרו על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות אלימות ובשנת 2013 נגזרה על הנאשם שנת מאסר בגין עבירות סמים ואלימות. הנאשם מבצע את המיוחס לו בשעה שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 6 חודשים שנגזר עליו בחודש 3/13 בגין ביצוע של עבירות רכוש (משנת 2008). נדמה כי דבריו של הנאשם לקצינת המבחן, כי אינו חושש לחזור לבית הסוהר כיוון שהתרגל לחיים במאסר, מדברים בעד עצמם. די בכך, שעונשו של הנאשם לא ייקבע בתחתית המתחמים אותם קבעתי.

אין לדבר על הליך שיקום, וזאת אפילו הנאשם הביע בשלבים מסוימים רצון מילולי לעשות כן, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. במהלך הפגישה עם הנאשם זה התנהג באופן אימפולסיבי ואלים, התפרץ לעבר קצינת המבחן כאשר בסופם של דברים שירות המבחן התרשם שאין בידיו כוחות לעמוד בתהליך שכזה.

אשר לשיקולי מניעה, הרי ששירות המבחן מציין כי התמכרותו רבת השנים, על רקע העדר נטילת אחריות, העדר מודעות למאפייני תפקודו, וחוסר גמישות הנדרשת לצורך עריכת שינוי, מצביעים על רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק.

ריבוי עבירות וקביעת עונש כולל:

עמוד 7

לנאשם מיוחסות עבירות רבות, כאשר ביחס לכל אחת מהן מצאתי לקבוע מתחם נפרד. אפילו אקבע את עונשו של הנאשם בתחתית כל אחד מן המתחמים, הרי שהנאשם יכול וירצה עונש מאסר ממושך ביותר, שיכול ויגיע לכדי עונש דו ספרתי בשנים.

מחד, אין זה עניינו של כל קורבן מס' הדירות שהתפרץ אליהן הנאשם לפני ואחרי שבזז את דירתו. כך גם יש להיזהר שריבוי העבירות יביא להפחתה בחומרת כל אחת מהן, כאשר העבירות המצטברות תיבלענה אחת בשנייה. יפים לעניין זה דברי כב' השופט רובינשטיין בע"פ 1674/12 יוסי זכות נ' מדינת ישראל שם נדון מקרה בו עתר הסניגור לראות את רצף ההתפרצויות כעבירה נמשכת: " **מייסעראתמפחהנפשנהגרםלהם, ובמובןאתהנזקהכספית. עלכאיןמקוםלהתערבבמאסרבפועלשהושתעלהמבקשבמסכתעבירותמרובה, שגםאיןלראותןכמשאלתהסניגורכעבירהנמשכת, אפאםבוצעובאותאזורלשםהשגתסמים; לקרבנהעבירההאינדיבידואליאיןנפקאמינהאםבוצעולפניהפריצהלביתואחריהעבירותבבתיאחרים...** "

לצורך התמודדות מול הסוגיה האמורה, הרי שניתן להיעזר בסעי' 40 י"ג (ב) לחוק העונשין ולפיו לאחר קביעת המתחמים רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע או לחילופין לקבוע עונש כולל לכל האירועים תוך מתן משקל למידת האשם הכולל של הנאשם. כך מצאתי לנהוג בעניינו של הנאשם שבפניי. חיזוק לפעולה בדרך שכזו מוצא בית המשפט בעובדה כי בצד הקביעה כי כל התפרצות מהווה אירוע נפרד, הרי בבחינת מידת אשמו של הנאשם ועונשו הכולל, יש לתת ביטוי לכך שחלקם של העבירות בוצעו בסמיכות זמנים ומקום על פני תקופה קצרה יחסית של כחודש.

המאסר המותנה:

אין מחלוקת כי המאסר המותנה בן 6 חודשים במסגרת ת"פ 19064-08-11 חל בעניינו. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי על דרך הכלל יש להורות על הפעלת המאסרים במצטבר. בצד זאת, אתן ביטוי להודאתו של הנאשם שמן הראוי שתילקח בחשבון גם לעניין חפיפת המאסר המותנה בחלקו.

רכיבי קנס ופיצוי:

בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם, מצאתי להימנע מהטלת פיצוי וקנס שבהכרח יביאו להארכת תקופת המאסר שיהיה על הנאשם לרצות.

סוף דבר

מכל המקובץ לעיל הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 57 חודשי מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 16.7.13.

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה שנגזרו על הנאשם בת"פ 19064-08-11 כך ש3 חודשים ירוצו בחופף לעונש המאסר עליו הוריתי בסעיף א' לעיל 3 במצטבר. סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 60 חודשי

מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו.

ג. מורה על הפעלת ההתחייבות ע"ס 3,000 ש"ח אשר הוטלה גם כן בת"פ 19064-08-11. ההתחייבות תשולם עד ליום 1.1.15. לא תשולם ההתחייבות ירצה הנאשם 5 ימי מאסר תמורתה.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

ה. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

ו. 5,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש. לא תיחתם התחייבות בתוך 14 יום, יהיה על הנאשם לרצות 15 ימים מאסר תמורתה.

מורה על צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת ולשיקול דעתה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ה אדר ב
תשע"ד, 27/03/2014 במעמד
הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט